

Publicerad 2007-11-27 17:34 av Nick J.K

Vad som finns kvar (Tar gärna emot konstruktiv kritik)

Nick förde mobiltelefonen bort från örat och kramade den hårt framför sig med båda händerna. Han blickade ut över den mörknande viken. Abborarna hade slutat leka vid den stilla vattetytan och en sval kvällsbris böjde vassen. Han tog upp telefonen igen och lyssnade till hennes andhämtning.

- Jag kommer hem imorgon. Han försökte säga det så lugnt som möjligt, men rösten sprack mitt i meningen.

- Imorgon?

- Ja. Jag tar ledigt.

Båda var tysta en stund. Nick lyssnade på telefonledningens envisa morrande som liksom slog rot i hans huvud och gick runt, runt. Sedan hörde han hur hennes andning blev allt häftigare långt där borta. Han började må illa.

- Vi tar allt imorgon, sa han snabbt.

- Är det något du vill säga nu? Hennes röst var fylld med gråt och det var svårt att höra vad hon sa.

- Nej. Imorgon. När vi träffas.

Isabell hade lagt ifrån sig telefonen och bet hårt i kudden. När tårarna runnit undan öppnade hon ögonen och kollade på fotografiet. Det var sommar i parken och han log med hela ansiktet medan han höll om henne hårt. När hon lyfte telefonen till örat igen hörde hon att han var kvar. Hon kunde höra vinden bredvid honom och hon kunde höra hur han svalde då och då. Hon låg där i sin stökiga lägenhet. Kläder, tallrikar och foton. Allt flöt liksom samman i en enda suddig, ogreppbar verklighet.

- Hejdå, sa han långt därbortifrån.

Isabell sa ingenting. Fortsatte att lyssna på det som fortfarande fanns kvar. Hon vände ner huvudet mot den våta kudden och väntade. Hon var trött.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nick J.K med Poeter.se id #20269 innehar upphovsrätten